

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť I. A., bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. R. G., L., ktorou namietal porušenie základného práva na spravodlivé prejednanie vecí súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. M Cdo 101/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. A. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 20. augusta 2003 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. septembra 2003, označeným ako „Sťažnosť proti porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ I. A., bytom L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. R. G., L., namieta porušenie základného práva na spravodlivé prejednanie vecí súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. M Cdo 101/02.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. M Cdo 101/02. Žiada tiež, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. M Cdo 101/02 z 25. júna 2003 a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Z podania vyplýva, že 15. februára 2002 sťažovateľ podal podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na podanie mimoriadneho dovolania proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 364/2001-74 z 10. apríla 2001 o potvrdení rozsudku Okresného súdu v Lučenci (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 125/2000-61 z 23. novembra 2000. Na základe tohto podnetu generálny prokurátor 26. apríla 2002 podal na najvyššom súde mimoriadne dovolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. M Cdo 101/02 z 25. júna 2003 mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol, pričom rozsudok najvyššieho súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 7. júla 2003. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že považoval skutkové a právne závery krajského súdu za správne.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v podstate preto, že rozsudok najvyššieho súdu nekorešponduje so skutkovými zisteniami nižších súdov a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa právneho názoru sťažovateľa nie je možné, aby súdy rozhodovali striktne iba podľa vybraných ustanovení právnych predpisov a nedržali sa pritom aj určitej „spravodlivosti“ pri rozhodovaní.

Napokon sťažovateľ podrobne rozoberá skutkové a právne okolnosti veci, ktorá bola predmetom mimoriadneho dovolacieho konania pred najvyšším súdom. Toto možno celkom stručne zhrnúť tak, že podľa presvedčenia sťažovateľa na základe zmluvy o stávke uzavretej s firmou VIX – stávkové kancelárie, s. r. o. (ďalej len „žalovaný“), získal sťažovateľ právo

na vyplatenie výhry v sume 31 500 Sk, avšak žalovaný odmietol výhru vyplatiť. Všeobecné súdy všetkých stupňov dospeli k záveru, že sťažovateľov nárok nebol oprávnený.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo (...) prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Jadrom sťažnosti je tvrdenie, že rozhodnutie najvyššieho súdu nekorešponduje so skutkovými zisteniami nižších súdov a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže uprednostňuje striktný text zákona pred inštitútom „spravodlivosti“. To znamená, že podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé prejednanie veci súdom tým, že výsledok konania nezodpovedá jeho skutkovej a právnej predstave.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že z ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyplýva právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkou účastníka konania. Neúspech v spore nie je porušením tohto základného práva.

Navyše je potrebné poukázať na skutočnosť, že z doterajšej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnom dovolaní. Toto konanie treba odlišovať od konania o dovolaní podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorého podstata spočíva v tom, že oprávnením na jeho začatie disponuje za podmienok uvedených v zákone priamo účastník konania, pričom toto jeho oprávnenie musí byť v zásade aj využité a dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok na rozdiel od mimoriadneho dovolania vyčerpané pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (mutatis mutandis I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2003